

PREDICĂ LA RADIO LUXEMBURG

septembrie-octombrie 1967

Vă salut pe toți cordial în Numele Domnului, prin aceste cuvinte din Ezechiel 12:28 “De acea spune-le: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: “Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele, ci cuvântul pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Domnul Dumnezeu.””

Se spune printre poporul lui Israel că prorocii se refereau la un timp îndepărtat și că împlinirea prorociilor s-ar lăsa așteptată. Totuși Domnul Însuși promite să desăvârșească aceste proorocii din Cuvântul Său. Dumnezeu împlinește fiecare lucru la timpul său, după planul pe care l-a stabilit înainte de întemeierea lumii. Noi vedem, auzim că se împlinesc proorocii în fața ochilor noștri și totuși oamenii se mulțumesc să le constate fără să tragă, pentru ei înșiși, consecințele care se impun.

În generația noastră Domnul Dumnezeu a readus poporul Său, după Cuvântul Său, în țara pe care o promisesse lui Avraam și seminței sale. Mai vedem în timpul nostru două lucruri care merg paralel, după voința lui Dumnezeu: reșezarea poporului Israel în țara promisă și reșezarea poporului lui Dumnezeu pe fundamentul tuturor promisiunilor Sfintelor Scripturi, după modelul bisericii primare.

Totuși, la fel cum nu toți israeliții s-au întors în Palestina, doar desigur numai cei aleși, tot așa se întâmplă și cu mulțimea copiilor lui Dumnezeu, care în cel mai mare număr rămân în organizațiile lor. Totuși în același timp aleșii aud chemarea – Numele Domnului să fie binecuvântat!

Așa cum Dumnezeu nu se va descoperi decât israeliților întorși în țară, tot așa putem fi siguri că El nu se va descoperi decât copiilor lui Dumnezeu supuși, celor care ascultă vocea și urmează chemarea Sa.

Nu este nici o îndoială că noi trăim ultimele timpuri ale neamurilor. După cum Luca spunea în cap.21:24 “Vor cădea sub

ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor.”

De-a lungul secolelor Ierusalimul a fost ocupat de neamuri, dar din iunie 1967 el se găsește în mâinile israeliților. Dumnezeu a satisfăcut dorința poporului Său, a eliberat orașul împărțit și S-a glorificat în Israel sub ochii tuturor națiunilor, spre marea lor surpriză. A Lui să fie gloria! Prin aceasta Ierusalimul a devenit centrul tuturor evenimentelor mondiale. Podiumul evenimentelor este îndreptat acum spre cel ce citește și ia seama la aceasta.

PĂCATUL

Toți care au citit cartea fratelui Branham despre cele șapte epoci ale Bisericii, știu deja ce s-a petrecut în realitate în grădina Eden. Totuși aș vrea să dezvălui aici acest mister celor care n-au citit această carte, dorind ca Domnul să le deschidă mințile și să-i binecuvânteze.

Fratele Branham dă dovadă de a fi primit descoperirea acestei taine prin mijlocul îngerului Domnului care i-a arătat-o în Cuvântul lui Dumnezeu. După deschiderea pecetilor, în martie 1962, multe lucruri ascunse au fost descoperite.

Ele au fost descoperite când Domnul i-a vorbit în mijlocul mulțimii la 28 februarie 1963. Fiecare va da un răspuns personal în fața lui Dumnezeu de modul cum a întâmpinat aceste descoperiri. Iată ce vă rog personal: să citiți cu atenție ceea ce urmează!

Nimeni nu știe cât timp au trăit Adam și Eva în comunitate directă cu Dumnezeu, dar noi cunoaștem cu toții trista întâmplare: Lucifer însuși căzu înaintea lui Dumnezeu și reuși să abată și pe om de la Creatorul Său. Pentru aceasta diavolul s-a servit de un animal plin de șiretenie și foarte asemănător cu omul. Fratele Branham dovedește că acest animal (șarpele) era mai asemănător omului decât cimpanzeului (maimuța) și că el avea o poziție

verticală și vorbea cu femeia. Doar după ce a fost blestemat el și-a pierdut forma sa inițială devenind o târâtoare.

După Geneza 3:14 constatăm că șarpele ține o conversație. Ce s-a petrecut cu adevărat în grădina Eden? Noi citim că este vorba da plăcerea ochilor, de dorință, etc.

Mai întâi noi observăm că grădina Eden era un minunat paradis, plin de copaci naturali. Totuși doi copaci prezentau vizibil o excepție. Unul din ei era copacul vieții, care după desemnarea sa nu putea reprezenta decât pe Domnul Însuși, căci El este sursa originală a întregii vieți. Apoi mai vedem copacul cunoștinței binelui și a răului, iar atingerea de el însemna moartea.

Noi recunoaștem foarte bine în ce constă adevăratul contrast dintre Dumnezeu și diavol. Viața vine de la Dumnezeu, moartea vine de la diavol.

Învățând oamenii să nu asculte, să încalce astfel Cuvântul lui Dumnezeu, diavolul îi face să cadă în păcat și ghimpele morții să-i cuprindă. Numai după moartea Sa pe crucea de la Golgota, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a învins moartea și a frânt puterea ei. Acum toți răscumpărații pot să exclame ca și Pavel: “Moartea a fost înghițită de biruință! Unde este biruința ta moarte? Unde îți este boldul, moarte?”(1 Corinteni 15:54-55) Acest cuvânt ne amintește de cel din Geneza 3:15 “Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” În ciuda acestei răni Isus a fost biruitor.

Imediat după cădere, Dumnezeu a declarat că va pune vrăjmășie între sămânța șarpelui și sămânța femeii, care desemnează pe Isus Hristos. Dar ce trebuie să înțelegem prin sămânța șarpelui? Dacă Dumnezeu declară că a pus dușmănie între sămânța femeii și sămânța șarpelui, înseamnă că șarpele lasă o sămânță și veghează la o descendență(urmași).

Prin cuvântul sămânță noi înțelegem biblic descendență(urmași), ai unei persoane umane. De la început a fost în felul acesta. De exemplu în Geneza 12:7 este scris “Toată țara aceasta o voi da seminței Tale”, și în Geneza 15:5 i-a spus

“Așa va fi sămânța ta.” Citim de asemenea în Geneza 22:17
“Sămânța ta va stăpâni cetățile vrășmașilor tăi.”

Dacă este vorba de sămânța șarpelui, este vorba deci de o descendență, de o reproducere și totdeauna când este vorba de reproducere înțelegem de a genera de acum înainte ceva. Dacă Dumnezeu vorbește deci de o sămânță, de o descendență a șarpelui, El descoperă deja prin aceasta tuturor celor ce înțeleg limbajul Său plin de imagini, ceea ce s-a întâmplat de fapt în grădina Eden și ce a fost căderea.

De ce Cain și Abel aveau o natură absolut diferită? Oare nu orice copil moștenește caracterul celui ce l-a generat? Cum se face că nici una din genealogiile biblice nu menționează pe Cain ca fiul lui Adam? N-ar fi trebuit să fie scris măcar o dată că Adam a fost tatăl lui Cain? Nu era Cain fiul lui Adam? Cain fiind primul născut, avea dreptul să fie menționat în genealogie, dar nici în genealogie(descendență) lui Adam nu îl găsim în Scriptură. Să spunem însă altceva: de ce spun Scripturile că Cain este de la cel rău? Ioan scrie în 1 Ioan 3:12 “Cain care era de la cel rău și a ucis pe fratele său ...”

Am înțeles bine? Un copil al răului?

Da, dragii mei, frați și surori, am citit bine. Cain era un copil al celui rău. Poate cineva ar vrea să meargă până acolo să numească chiar pe Adam răul. Dar Ioan dovedește pe diavolul ca fiind răul. Citim în 1 Ioan 2:13 “Vă scriu tinerilor fiindcă ați biruit pe cel rău.” Este bine cunoscut că aceste cuvânt desemnează pe diavolul, satana. Este deci exact faptul că Cain este un produs al celui rău. Să ascultăm încă cuvântul pronunțat de Isus în Matei 13:19 “Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui.” Cred că nu poate fi vorba de Adam în acest Cuvânt, ci despre Cel rău căruia potrivit Scripturilor, Cain îi este fiu. Nimeni nu poate dovedi că Dumnezeu ar fi creat pe Adam într-o absolută puritate și sfințenie. De unde și-a tras Cain natura sa? El era plin de dorință și invidie, devenind primul ucigaș. Aceasta este precis

natura diavolului, care a intrat în șarpe. Vă rog opriți-vă de asemenea la Cuvântul Domnului Isus din Ioan 8:43-44. Observați acum clar că de la început am avut două descendențe. Una este cea a lui Set – linia fiilor lui Dumnezeu – cealaltă este cea a lui Cain, descendența fiilor oamenilor. Una era binecuvântată de Dumnezeu, cealaltă era blestemată

Ce s-a întâmplat în momentul când aceste două descendențe s-au amestecat? Dumnezeu a decis sfârșitul întregii omeniri, căci Hristosul trebuia din descendența care era pură, căci ce are lumina cu întunericul?

În Geneza 6 nu poate fi vorba despre îngerii decăzuți, căci Lucifer sau un înger nu putea procrea. Tocmai pentru aceasta diavolul s-a servit de șarpe pentru a-și atinge scopul său. Dacă diavolul și îngerii săi puteau crea sau să se împreuneze cu oamenii, atunci de mult și-ar fi făcut ei o lume fără Dumnezeu.

Vedeți, Isus spune că la înviere noi vom fi ca îngerii și că nu ne vom mai căsători.(Marcu 12:25)

Diavolul știa că Dumnezeu va veni în lume, că Atotputernicul va lua o formă omenească, se va naște ca om și că va merge pe pământ ca fiu al lui Dumnezeu. Iată de ce diavolul încerca prin anumite mijloace să abată și să atingă același scop. Dar noi cunoaștem sfârșitul diavolului, a șarpelui cel vechi, de asemenea pe cei ce-l urmează.

Este în fragmentul de față o foarte profundă semnificație, pe care noi nu putem decât să o admirăm; și anume că adesea oamenii sunt reprezentați în Biblie prin pomi

Exemple în Judecători 9:8-15, Psalmul 1:3, Ieremia 17:7-8. Cu aceasta noi vom înțelege atunci mai ușor imaginea folosită în Geneza 3. De asemenea în Noul Testament este folosită noțiunea de pom pentru a desemna pe oameni. Ioan spune în Matei 3:10 “Iată că securea a fost înfiptă la rădăcina pomilor...” Noi toți credem că prorocul, vorbind în acest mod, nu s-a referit la livezile de copaci naturali, ci la oameni. Isus adresându-se mulțimii zice:

“Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc.”(Matei 7:19)

Deci dacă în acest pasaj este vorba de pomi și de roade, în realitate este vorba de persoane. Această indicație ne ajută să înțelegem mai bine expunerea care urmează.

Noi știm că Eva a fost sedusă, nu este necesar de a descrie mai detaliat ce înseamnă seducerea unei fete tinere. Lucrul acesta este în general cunoscut. Totuși, Adam și Eva au primit porunca: “Creșteți și înmulțiți-vă”, dar ei nu au avut încă nici un raport sexual între ei. Ei trăiau în starea de logodnă. În acest timp, diavolul, servindu-se de șarpe, a făcut ca Eva să cadă. Astfel Eva a avut un prim contact cu șarpele, apoi a avut altul cu Adam. Cain era provenit de la șarpe, în timp ce Abel era de la Adam. Ei erau născuți ca gemeni. Este singura explicație care ar putea fi dată versetului din Geneza 4:1 și 25. Adam a cunoscut-o pe Eva de două ori, în timp ce, în aceeași perioadă de timp, au venit pe lume trei copii. Această primă unire a fost tulburată de adulterul introdus de diavol, care de atunci caută să infiltreze acest păcat în toate căsătoriile. Nu există în ochii lui Dumnezeu un mai mare păcat ca acela al adulterului și al prostituției. Este ceea ce ne face să înțelegem de ce Dumnezeu dorește să judece El Însuși curvarii și preacurvarii. (Evrei 13:4)

În timp ce Pavel declara că noi vom judeca lumea (1 Cor.6:2-3), diavolul nu se jenează să participe la căderea oamenilor în păcat; Domnul na atenționează să nu luăm lucrurile așa de ușor. Astăzi diavolul încă zice “Hotărât nu veți muri.” Dar noi știm că Scriptura zice “Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu.”(1 Ioan 3:19)

Facă Domnul ca cele descoperite fratelui Branham să producă în noi această singură dorință; să vedem păcatul așa cum îl vede Dumnezeu și să simțim o puternică respingere la atingerea lui. Astfel noi vom fi conduși spre o deplină și profundă armonie cu voia lui Dumnezeu.

Când se vorbește deci despre seducere, noi nu știm prea bine despre ce este vorba, dar dacă astăzi ni se spune că încrederea unei fete a fost sedusă și înșelată, noi sesizăm tot tragicul situației.

După cele arătate, nu poate fi vorba de mâncatul unui fruct, în raport cu acest păcat. Puneți-vă singuri întrebarea: de ce Adam și Eva, imediat după actul rușinos, și-au făcut centuri din frunze de smochin, acoperindu-și mijlocul goliciunii lor? De ce nu-și acopereau gura sau fața? De ce tocmai partea corpului prin care păcătuiseră?

Cum se face că Dumnezeu a zis Evei îndată după acest act: “Cu durere vei naște copii. Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta...” Până azi nici un copil nu s-a născut fără durere. Dacă era vorba de mâncare unui fruct, răul s-ar fi așezat în gură și mâncând oamenii ar avea dureri. Și până astăzi nici un copil nu s-a născut într-un altfel decât prin procreație. Totuși până în ziua de astăzi, cuvântul lui Dumnezeu rămâne valabil și copii se nasc în dureri, deoarece Dumnezeu a pus răul exact acolo unde trebuia. Cine poate deci reproșa că n-a procedat după dreptate?

Am meditat noi la felul lui Pavel de a trata femeile cu severitate, când spune în 1Timotei 2:14 “Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia fiind amăgită s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.” Și de ce a zis în versetul următor: “Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.”(1Timotei 2:15) Cel ce citește aceste două versete are convingerea că Pavel știa ce s-a petrecut și în ce consta seducerea Evei, căci el tratează această problemă cu cuvinte clare și pătrunzătoare.

Deoarece am ajuns până la Pavel, acest om mare al lui Dumnezeu, vrem să vedem dacă are altceva să ne spună la această temă. El scrie în 1Corinteni 4:1 “Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu.” Dacă este vorba de taine, el va descoperi la timpul potrivit, pentru a fi transmise altora cu fidelitate. De ce

scrie Pavel în 2Corinteni 11:2-3 “Căci sunt gelos cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva, cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.”

Pavel se vede ca solicitatorul încrederii și vrea să prezinte căsătoria soțului cu o fecioară pură. Vedem clar că Pavel se referă la căderea omului în grădina Eden și că Pavel ne arată despre amăgirea Evei de către șarpe; apoi el arată când o fecioară nu mai este fecioară pură, bazându-se pe referirea la Eva. De ce Pavel aduce exemplul despre Eva și șarpe în raport cu aceasta? Semnul unei fecioare este că ea n-a fost atinsă și exemplul citat aici de apostol nu poate avea decât un singur sens. Acest pasaj confirmă expunerea acestui fapt, care a fost descoperit de Dumnezeu fratelui nostru Branham. Cu alte cuvinte Pavel spunea că, așa cum a făcut șarpele cu Eva înainte ca să o cunoască Adam, tot așa Biserica să nu fie sedusă de diavol, înainte ca să întâlnească pe Mirele ei.

Eva a avut un prim contact cu șarpele, apoi a avut unul cu Adam. Domnul arată fiecăruia pentru a-l recunoaște bazându-se pe textele biblice.

Dar priviți la Maria, acest cuvânt al prorocilor împlinit, din Isaia 7:14 “Iată fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu ...” De aceea Isus Hristos este începutul creației lui Dumnezeu. Da, el este primul născut între frați. Dar multe am putea spune în continuare dar nu avem aici posibilitatea.

În Noul Testament, Isus Hristos vorbește din nou de prezența a două seminții. Noi citim în Matei 3:7 și 23:33. Cu această ocazie la fel ne este arătat ce s-a petrecut în grădina Eden; dacă nici aceste versete nu justifică de loc, totuși cel ce are urechi, aude. Noi recunoaștem aceste două linii până la sfârșitul Noului Testament.

Apocalipsa 17:1-6 ne arată biserica lumii desemnată prin termenul de “Babilonul cel mare” iar mireasa, soția Mielului pregătită de nuntă ne este prezentată în Apocalipsa 19:6-10. Dar fiecare dorește personal să știe la care grupă aparține, căci cele două linii există încă între noi. Unii urăsc, alții sunt urâți; unii persecută, alții sunt persecutați. Ioan o exprimă prin cuvintele sale: “Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.”(1Ioan 3:15) Toate sărutările date fraților nu servesc la nimic.

Cain omoară pe fratele său și astfel este încă și astăzi. Toți cei ce sunt pe linia lui Cain dacă predică, se roagă sau aduc laude lui Dumnezeu, sunt plini de dorințe, invidie și ei lovesc pe frații lor, al căror cuget a fost primit de Dumnezeu.

Fratele Branham asigură înaintea lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu de a fi spus adevărul absolut la subiectul despre păcatul originar, astfel fiindu-i comunicat de Dumnezeu. El a confirmat această descoperire pronunțând: “Așa vorbește Domnul.”

Dumnezeu este acela care descoperă tainele și El are totdeauna prorocii Săi cu care poate vorbi. A Lui Singur să fie onoarea!

- AMIN -